

Toen Carel Hendrik Ver Huell, na het vertrek van den Stadhouder, zich vrij gevoelde, verzocht hij, met den rang van kapitein ter zee, wederom in actieven dienst te treden, welk aanzoek geruimen tijd onbeantwoord bleef, totdat een toevallige omstandigheid weder de aandacht op zijn persoon vestigde. Er moest een commissaris der marine van het Bataafsch bewind bij den eersten Consul worden benoemd, volgens de bepalingen eener overeenkomst, waarbij de republiek zich verbonden had met een aantal gewapende vaartuigen Napoleon's voorgenomen expeditie tegen Engeland te ondersteunen. Hij vertrok dan ook weldra in die hoedanigheid naar Parijs, om spoedig in het land terug te keeren ten einde het uitzeilen der vloot te bespoedigen.

Niettegenstaande den tegenstand en de weinige medewerking, die hij aanvankelijk ontmoette, wist hij in weinige maanden tijds een zeer talrijk eskader, behoorlijk bemand en uitgerust, in zee te brengen, dat hij in verschillende divisïën, na een reeks gelukkige gevechten met de Engelschen, met betrekkelijk geringe schade en geen noemenswaardig verlies aan menschenlevens, eerst te Ostende en later op de reede van Ambleteuse in veiligheid bracht. De vader van Alexander Ver Huell, die als kadet of jonker, zooals men het destijds noemde, de expeditie medemaakte, geraakte met zijn vaartuig, benevens enkele andere schepen, aan den grond. Eerst na de grootste inspanning gelukte het hun weder vrij te komen. De overste Ver Huell heeft in later jaren, in zijn levensbeschrijving van Admiraal Ver Huell de gevaren, door hem op dien tocht geleden, uitvoerig beschreven. Vooral de omzeiling van kaap Grisnez, die onder de moeielijkste omstandigheden en tijdens een zeer hevig gevecht werd volbracht, staat in de jaarboeken onzer marine als een meesterstuk van zeemanschap en maritieme strategie aangeteekend. De kadet Ver Huell had van het belangrijkste oogenblik van den strijd een schetsteekening ontworpen, waarnaar een schilderij is vervaardigd, die in het ministerie van marine nog altijd aanwezig is. Na dezen roemrijken tocht werd het prestige onzer marine in de oogen van Europa weder belangrijk verhoogd. Het bleek dat Ver Huell bij de keuze zijner officieren bijzonder gelukkig was geweest, die hij door zijn voorbeeld wist te bezielen en die bijna allen zich buitengewoon hadden onderscheiden. Napoleon benoemde hem, die op dat oogenblik den rang van schout bij nacht bekleedde, tot bevelhebber van den rechtervleugel der Fransch-Bataafsche vloot, schonk hem het gouden officierskruis van het Legioen van Eer, — hij was de eerste vreemdeling, welke in die orde benoemd werd, — en schreef hem een opgewonden brief, waarin hij verklaarde dat in Ver Huell het geslacht der Trompen en de Ruyters voortleefde. De namen der officieren, die hadden uitgeblonken, werden in den *Moniteur* eervol vermeld. Een deel van het Fransche leger, dat aan de zeekust den strijd gadesloeg en de bewegingen der vloot met kanonvuur van den wal zooveel mogelijk ondersteunde, juichte hunne dappere wapenbroeders met geestdrift toe, die bij hunne landing te Boulogne feestelijk werden ontvangen en onthaald. Het zou mij te ver leiden, indien ik de redenen, waarop het grootsche denkbeeld